

LBRIS

We know
books

PÂNĂ
NU SE
RĂLEȘTE
CAFEAUA

TOSHIKAWA
KANUCHI

Traducere din limba japoneză și note
IOLANDA PRODAN

LITERA
București

LBRIS

We know
books

Kōhī ga samenai uchi ni

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2015 Toshikazu Kawaguchi

Ediție publicată pentru prima dată în Japonia cu titlul *Kōhī ga samenai uchi ni*

de Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan în 2015

Traducere publicată prin înțelegere cu Sunmark Publishing,
prin intermediul Gudovitz & Company Literary Agency, New York, USA
în cooperare cu Simona Kessler & Associates Agency

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Până nu se răcește cafeaua

Toshikazu Kawaguchi

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Bogdan Mitea

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KAWAGUCHI, TOSHIKAZU

Până nu se răcește cafeaua / Toshikazu Kawaguchi;

trad. din lb. japoneză și note: Iolanda Prodan –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7887-4

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

ÎNDRĂGOSTIȚII

– E târziu. Trebuie să plec, spuse încet bărbatul, aproape nedeslușit, ridicându-se precipitat de pe scaun și întinzând o mână spre troler.

– Ce-ai spus? Întrebă tânăra, privind-l cu o grimasă care îi trăda șocul, chiar dacă bărbatul nu-i ceruse să se despartă.

După aproape trei ani de relație, o chemase la întâlnire, spunându-i că voia să discute ceva foarte important cu ea: o anunță din senin că, peste doar câteva ore, îi decola avionul spre America – pleca să lucreze la o companie. Tânăra presimțise că „discuția foarte serioasă” avea să fie despre despărțire, dar abia când îl auzi, își dădu seama că făcuse o greșeală presupunând și sperând că o va cere de soție.

- Ce nu înțelegi? întrebă bărbatul absent, evitându-i privirea.

- Îmi faci o favoare și îmi explici ce se întâmplă? se răsti tânăra - ce ura el cel mai mult pe lumea asta.

Cafeneaua de la subsolul clădirii în care își dăduseră întâlnire nu avea ferestre. Șase lustre cu abajur atârinate de tavan și o lampă prinsă pe peretele de lângă intrare luminau cafeneaua într-o nuanță retro, de sepia. Dacă nu aveai ceas, nu știai dacă afară era zi sau noapte. Trei orologii vechi tronau pe un perete, dar limbile de pe cadrane arătau trei ore diferite. Clienții care treceau pentru prima oară pragul cafenelei nu știau dacă poziția acelor fusese intenționat schimbată sau dacă orologiile pur și simplu erau stricate. Nedumeriți, nu le rămânea decât să-și verifice propriile ceasuri. Nici bărbatul nu făcu excepție de la regulă: în timp ce se uita la ceasul de la mână, se scărpină deasupra sprâncenei drepte, țuguindu-și ușor buza de jos.

- Nu-mi vine să cred! răbufni tânăra ridicând glasul, exasperată de expresia de pe chipul bărbatului. De ce faci fața asta ca și cum ești singurul care suferă?

- Nu-i adevărat, răspunse tânărul cu mult calm.

- Ba da! Te-am văzut!

Țuguind iar buza în jos, bărbatul întoarse privirea și nu spuse nimic.

- Ce urmărești, de fapt? Vrei să mă faci pe mine să-ți cer să ne despărțim, așa e? se răsti tânăra, scoasă din sărite de indiferența lui.

Uimit de reacția ei intempestivă, bărbatul făcuse ochii mari. Tânăra întinse o mână spre ceașca de pe masă. Gustul dulce al cafelei reci îi aruncă emoțiile și mai adânc în prăpastia disperării.

Bărbatul se uită din nou la ceasul de la mână. De îndată ce calculă cât timp mai avea până la ora îmbarcării în avion, începu să se scarpine nervos deasupra sprâncenei drepte: trebuia să plece din cafenea cât mai repede cu putință. Văzându-l atât de preocupat doar de propriul său timp, femeia se înfurie, izbind cu putere ceașca pe farfurioară.

Zdrăngănitul puternic al celor două îl făcu pe bărbat să tresară. Degetele care până atunci îl scărpinaseră deasupra sprâncenei drepte începură să-i treacă agitate prin păr. Trase scurt dar adânc aer în piept și se lăsă ușor pe scaunul din fața femeii. Când ochii li se întâlniră, brusc chipul tinereii se însenină. Surprinsă de schimbare, femeia își lăsă timidă ochii în jos, privindu-și degetele împreunate pe genunchi. Cel care până mai adineaori fusese atât de preocupat doar de timpul său, nu o mai așteptă să-și ridice privirea și începu să vorbească.

- Ascultă...

Cuvintele mormăite și evazive făcură loc unui ton clar și hotărât.

- La urma urmei, de ce să nu pleci? Îi tăie ea vorba, ca și cum nu voia să audă următorul lui cuvânt.

Cu capul lăsat în jos, cea care ceruse o explicație refuza acum s-o asculte. Luat prin surprindere de reacția ei, bărbatul încremeni, de parcă și timpul se oprise în loc.

- Trebuie să pleci, nu-i așa? Îl întrebă cu glas de copilă alintată și îndrăzneță.

Nedumerit, bărbatul o privea confuz, neînțelegând ce voise să spună. Dându-și seama cât de pueril și neplăcut fusese tonul din glasul ei, stânjenită, întoarse privirea, mușcându-și buzele.

Bărbatul se ridică încet de pe scaun, fără să facă zgomot.

- Scuzați-mă, spuse cu glas stins chelneriței de după tejghea. Nota de plată, vă rog.

- Eu mai rămân, zise femeia punând o palmă peste bonul după care bărbatul întinse mâna.

Voia să-i spună că ea va plăti consumația, dar bărbatul trase repede bonul de sub palma ei și se îndreptă spre casa de marcat.

- Plătesc pentru amândoi.

- Ți-am spus că plătesc eu! replică iritată femeia.

Stând pe scaun, întinse o mână spre el, dar tânărul nu o privi în ochi, ci scoase din portofel o bancnotă de zece mii de yeni.

- Păstrați restul, zise chelneriței, întinzându-i bancnota și nota de plată.

Înainte să iasă din cafenea trăgând trolerul după el, bărbatul întoarse capul spre tânără și preț de o secundă o privi cu ochi triști.

Ding-dong!

- S-a întâmplat în urmă cu o săptămână, spuse Kiyokawa Fumiko, lăsându-se să cadă încet peste masă ca un balon dezumflat, evitând cu multă iscusință să răstoarne ceașca de cafea.

Chelnerița și clientul așezat în fața tejghelei, care până atunci o ascultaseră fără să scoată vreun cuvânt, schimbară priviri cu subînțeles. Fumiko tocmai le povestise cu lux de amănunte episodul care avusese loc săptămâna trecută în cafenea.

Autodidactă, Fumiko vorbește fluent șase limbi străine încă de când era elevă la liceu. S-a angajat la o renumită companie din domeniul informaticii medicale din Tōkyō, după absolvirea Universității Waseda ca șefă de promoție. În doar

doi ani, a ajuns să coordoneze diferite proiecte ale companiei – într-un cuvânt, e o femeie de carieră, energetică și inteligentă. Judecând după costumul obișnuit în care e îmbrăcată – pantaloni și sacou de culoare neagră, cămașă albă –, a venit la cafea direct de la birou.

Înfățișarea ei însă nu te lasă indiferent: are trăsături impecabile, de vedetă pop, buze mici și subțiri, iar părul frumos, negru și lung până la umeri, strălucește ca aura unui înger. Îți poți imagina proporțiile perfecte ale trupului său doar privind la hainele cu care e îmbrăcată. E o femeie superbă care atrage toate privirile, aiudoma unui top-model din revistele de modă. Dacă și ea e conștientă de cele două binecuvântări, frumusețea și inteligența, e o altă discuție. Viața ei gravitează doar în jurul serviciului, trăiește doar pentru muncă. Asta nu înseamnă că niciodată nu a avut nici o relație amoroasă, însă e atât de fericită cu munca pe care o face încât nu e interesată să aibă relații, pe cât e de fascinată de munca ei. „Serviciul e iubitul meu“ e sloganul cu care a respins avansurile multor bărbați, relaxată și nepăsătoare, ca și cum ar sufla într-un nor de praf.

Bărbatul despre care a povestit e Katada Gorō, inginer de sistem la o mică firmă din domeniul medical, același în care lucrează Fumiko. S-au cunoscut în urmă cu doi ani, gestionând proiectul

unui client comun al companiilor la care sunt angajați. E cu trei ani mai mic decât ea și e iubitul ei. A, nu..., mai bine zis: *a fost* iubitul ei.

Săptămâna trecută, când Gorō i-a spus că au ceva serios de discutat, Fumiko a apărut la locul întâlnirii îmbrăcată într-o rochie elegantă de culoare roz-pal, lungă până la genunchi, pe care a asortat-o cu un trenți primăvăratice cafeniu și o pereche de pantofi albi cu toc mic. E lesne de înțeles că, în drum spre cafea, a atras privirile tuturor bărbaților. Până să înceapă relația cu Gorō, Fumiko cea dependentă de muncă avusese în garderoba ei doar costume. Chiar și după ce începuse să iasă cu el, venea la întâlniri în același costum cu care se ducea la birou, de vreme ce se întâlneau după program. Mesajul lui Gorō a făcut-o să creadă că „discuția serioasă“ va fi ceva special, așa că și-a cumpărat haine elegante, cu inima plină de speranță.

Anunțul sec lipit pe ușa cafenelei – *Închis temporar* – i-a dezamăgit. Cu mese plasate în separeuri, cafeneaua ar fi fost locul ideal pentru mult așteptata discuție serioasă. Nu au avut de ales și au început să caute o altă cafea. La un moment dat, pe o străduță lăturalnică și liniștită, au zărit bannerul mic al unei cafenele. După multe ezitări – nici unul nu știa cum poate fi atmosfera într-o cafea la subsol –, în cele din urmă au

intrat, căci Fumiko nu a rezistat numelui care îi amintea de versurile unui cântec pe care obișnuia să-l fredoneze în copilărie.

Abia trecuse pragul și tânăra deja își regreta alegerea: cafeneaua era mai mică decât își imaginasese. În fața unei tejghele lungi erau trei scaune înalte, iar în mijloc erau aranjate trei mese cu câte două scaune – nouă clienți erau de ajuns să ocupe cafeneaua. Dacă discuția serioasă pe care Fumiko o aștepta cu sufletul la gură nu se ținea în șoaptă, toți clienții ar fi auzit ce discuta cu Gorō. În plus, lumina de culoarea sepiei, făcută de puținele lămpi cu abajur atârinate de tavan, nu era deloc pe gustul ei. „Locul ideal pentru afaceri secrete și dubioase...” – aceasta a fost prima impresie pe care i-a făcut-o cafeneaua. Exagerat de tulburată de atmosfera din jurul ei, Fumiko păși încordată, așezându-se la o masă liberă cu două scaune.

În cafenea mai erau trei clienți și o chelneriță. La masa cea mai îndepărtată de intrare, o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, cu mâneci scurte, citea liniștită dintr-o carte. La masa cea mai apropiată de intrare, un bărbat ce părea blazat lua notițe într-un mic carnet din revista de călătorii deschisă în fața sa. Îmbrăcată cu un top mulat, roșu-aprins, și colanți verzi, o femeie cu părul plin de bigudiuri ședea pe unul dintre scaunele din fața tejghelei, de spătarul căruia atârna o vestă tradițională

pentru kimono. Brusc, femeia întoarse capul spre Fumiko și Gorō și începu să râdă cu gura până la urechi. Intră în vorbă cu chelnerița care lucra după tejghea, tulburând conversația celor doi tineri cu reprize de râsete exagerate.

– Mda, acum înțeleg..., spuse femeia cu bigudiuri, auzind explicația lui Fumiko.

De fapt, nu pricepuse nimic. Nu făcuse decât să încuviințeze printr-o replică banală, pe care o dai din politețe atunci când îl asculți pe cel din fața ta.

Clientă fidelă a cafenelei, Hirai Yaeko, femeia cu bigudiuri în păr, a împlinit treizeci de ani anul acesta și e proprietara unui mic bar din apropiere, unde licori tari și gustări fine sunt servite exclusiv de chelnerițe. Înainte să înceapă programul în barul său, se oprește negreșit la cafenea ca să savureze o cafea. Și azi părul îi e plin de bigudiuri, dar are „uniformă” nouă: un top galben fără bretele ce-i acoperă sânii și se termină deasupra buricului, o fustă mini de culoare roșie țipătoare și colanți violet-neon. Așezată picior peste picior pe scaunul din fața tejghelei, ascultă povestea lui Fumiko.